

СВЕТОЛИК МАРКОВИЋ, познатији по надимку ЛИКА МОРАВАЦ, рођен је у Трстенику 05. 09. 1941. год. а умро у Београду 21. 10. 2016. год.

Лика је био права људска громада у сваком смислу. Као човек широког срца, физичке и духовне лепоте, снаге карактера и обдарености у свим сферама живота. Био је велики алтруиста и хуманиста. Многима је помагао, јер је волео људе и људи су волели њега. О томе постоје многобројни примери, а његово име и данас се изговара са поштовањем.

Јединствен је био Лика Моравац, са сетом га се присећају као боема и човека који је волео живот. Био је идеалиста и прави промотер оних људских вредности, којих је данас све мање. Уткао их је у дух своје деце Јелене и Владана, своје породице и свих оних који су имали срећу да буду и да сарађују са њим. Био је један од запажених спортиста Трстеника, који је своју дугу спортску активност од 1959. До 1985. год. као свестран спортиста обележио успешном каријером у више спортова: рукомету, фудбалу, кошарци, а касније као рукометни тренер и рукометни судија.

У својој спортској каријери најдуже се бавио рукометом, где је и остварио најзначајније резултате. То је било време почетка златног доба југословенског рукомета, у коме се спортом бавило из ентузијазма и љубави.

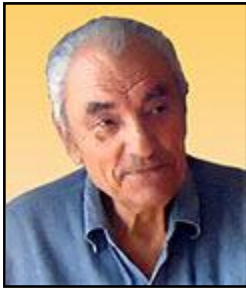
Прво је играо за РК „Прва Петолетка“ у Трстенику, и то од 1960. до 1964. год. и од 1970. до 1975. год. За овај клуб одиграо је око 300 утакмица и дао рекордних 1322 гола. Преласком у РК „Железничар“ из Ниша, улази у друштво најбољих рукометних клубова Југославије, у прву савезну лигу. У овом клубу је од марта 1965. год. до краја 1969. год. (са прекидом у 1968. год. због одласка у ЈНА). За „Железничар“ је одиграо 64 утакмице и постигао око 215 голова. Најбољи пласман РК „Железничар“ је остварио у 1966. год. када је завршио првенство на високом петом месту. Са клупским друговима из Ниша остао је увек у контакту, пратио њихове спортске каријере и радо их се сећао.

Позивали су га многи рукометни клубови из Србије, али он је остао доследан свом завичајном клубу из кога је потекао. Био је као играч борбен, несебичан, пожртвован и у тешким и одлучујућим тренуцима веома поуздан. По повратку у Трстеник наставља са игром још неко време, након чега се повлачи као играч и преузима да води клуб као тренер.

Преласком у Београд 1977. год. наставља и даље своју спортску активност, као успешни рукометни судија српске лиге, у тандему са својим великим пријатељем Стевом Бојовићем до 1985. год.

Паралелно са рукометом бавио се и фудбалом од 1959. до 1962/63. год. у ФК „Трстеник“, на позицији голмана. Његов велики пријатељ Месуд Пушић из Новог Пазара, у дневном листу „Политика“ од 09. 07. 2019. год. у рубрици „Међу нама“, написао је да је био „виртуоз међу стативама“.

Добитник је бројних признања за успешан рад и допринос у спорту. Много више од свих ових додељених признања, за њега је много значило другарство, добра комуникација и поштовање оних правих вредности које у спорту треба да доминирају, а које су и њега красиле као човека. Материјална страна за њега је била секундарна, а хуманизам, толеранција и спортски дух примарни. То су идеали које се трудио да пренесе на будуће нараштаје.

SVETOLIK MARKOVIĆ, poznatiji po nadimku LIKA MORAVAC, rođen je u Trsteniku 05. 09. 1941. god. a umro u Beogradu 21. 10. 2016. god.

Lika je bio prava ljudska gromada u svakom smislu. Kao čovek širokog srca, fizičke i duhovne lepote, snage karaktera i obdarenosti u svim sferama života. Bio je veliki altruista i humanista. Mnogima je pomagao, jer je voleo ljude i ljudi su voleli njega. O tome postoje mnogobrojni primeri, a njegovo ime i danas se izgovara sa poštovanjem.

Jedinstven je bio Lika Moravac, sa setom ga se prisećaju kao boema i čoveka koji je voleo život. Bio je idealista i pravi promoter onih ljudskih vrednosti, kojih je danas sve manje. Utkao ih je u duh svoje dece Jelene i Vladana, svoje porodice i svih onih koji su imali sreću da budu i da sarađuju sa njim.

Bio je jedan od zapaženih sportista Trstenika, koji je svoju dugu sportsku aktivnost od 1959. Do 1985. god. kao svestran sportista obeležio uspešnom karijerom u više sportova: rukometu, fudbalu, košarci, a kasnije kao rukometni trener i rukometni sudija.

U svojoj sportskoj karijeri najduže se bavio rukometom, gde je i ostvario najznačajnije rezultate. To je bilo vreme početka zlatnog doba jugoslovenskog rukometa, u kome se sportom bavilo iz entuzijazma i ljubavi.

Prvo je igrao za RK „Prva Petoletka“ u Trsteniku, i to od 1960. do 1964. god. i od 1970. do 1975. god. Za ovaj klub odigrao je oko 300 utakmica i dao rekordnih 1322 gola. Prelaskom u RK „Železničar“ iz Niša, ulazi u društvo najboljih rukometnih klubova Jugoslavije, u prvu saveznu ligu. U ovom klubu je od marta 1965. god. do kraja 1969. god. (sa prekidom u 1968. god. zbog odlaska u JNA). Za „Železničar“ je odigrao 64 utakmice i postigao oko 215 golova. Najbolji plasman RK „Železničar“ je ostvario u 1966.god. kada je završio prvenstvo na visokom petom mestu. Sa klupskim drugovima iz Niša ostao je uvek u kontaktu, pratio njihove sportske karijere i rado ih se sećao. Pozivali su ga mnogi rukometni klubovi iz Srbije, ali on je ostao dosledan svom zavičajnom klubu iz koga je potekao. Bio je kao igrač borben, nesebičan, požrtvovan i u teškim i odlučujućim trenucima veoma pouzdan. Po povratku u Trstenik nastavlja sa igrom još neko vreme, nakon čega se povlači kao igrač i preuzima da vodi klub kao trener. Prelaskom u Beograd 1977. god. nastavlja i dalje svoju sportsku aktivnost, kao uspešni rukometni sudija srpske lige, u tandemu sa svojim velikim prijateljem Stevom Bojovićem do 1985.god.

Paralelno sa rukometom bavio se i fudbalom od 1959. do 1962/63. god. u FK „Trstenik“, na poziciji golmana. Njegov veliki prijatelj Mesud Pušić iz Novog pazara, u dnevnom listu „Politika“ od 09. 07. 2019.god. u rubrici „Među nama“, napisao je da je bio „virtuoz među stativama“.

Dobitnik je brojnih priznanja za uspešan rad i doprinos u sportu. Mnogo više od svih ovih dodeljenih priznanja, za njega je mnogo značilo drugarstvo, dobra komunikacija i poštovanje onih pravih vrednosti koje u sportu treba da dominiraju, a koje su i njega krasile kao čoveka. Materijalna strana za njega je bila sekundarna, a humanizam, tolerancija i sportski duh primarni. To su ideali koje se trudio da prenese na buduće naraštaje.